

Indtægt af Kapital eller Forretning, som hun har været Ejer af før Ægteskabet, i saa Fald vedvarer Skattepligten til Skatteaarets Udgang.

II. Medens den ved Lov Nr. 189 af 1. April 1919 hjemlede »Forskellsskat«, der sidste Gang ved Loven af 1. Marts 1920 § 10 gjordes anvendelig for Skatteaaaret 1920—21 (se Aarvog 1919—20 S. 246), ikke optoges i nærværende Lov (se dog nedenfor under III (Landliggere)), indsattes vedrørende dette Forhold følgende nye Bestemmelse — særlig mærkes det nye Tidspunkt for Overgangen af Skatteforpligtelsen: Den, der i Skatteaarets Løb fraflytter en Kommune, skal svare Skat til denne indtil det Tidspunkt, fra hvilket han bliver *ansat til at svare Skat* i Tilflytningskommunen (jfr. § 4 i Lov af 15. Maj 1903), dog længst til Skatteaarets Udgang; tages Bopæl i Udlandet, vedbliver han ligeledes at være skattepligtig til Fraflytningskommunen indtil Skatteaarets Udgang. — Endvidere lovfæstes den formentlig tidligere Praksis om, at den, der tager midlertidigt Ophold i Udlandet, vedbliver at være skattepligtig til den Kommune, hvori han indtil da havde fast Ophold, for saa vidt han bevarer sin Bopæl i denne. Opgives denne, ophører Skattepligten i Overensstemmelse med de ovenfor givne Regler. — Ny er ogsaa Regelen om, at saafremt en Skatteyder uden at ophøre med at have skattepligtigt Ophold i en Kommune tager fast Ophold i en anden Kommune og dær bliver ansat til personlig Kommuneskat, er han, naar han foreviser Kvittering for at have erlagt det ham til sin oprindelige Opholdskommune paalignede Skattebidrag, berettiget til at forlange Spørgsmaalet om Skattens Fordeling mellem de to Kommuner (Lov af 15. Maj 1903 § 1) afgjort, forinden han udreder noget Skattebidrag til den anden Kommune for det Tidsrum, for hvilket han ifølge den foreviste Skattekvittering allerede har betalt til den oprindelige Opholdskommune.

III. Bestemmelserne angaaende »Forskellsskat« for Skatteydere, der med Bibeholdelse af Bopæl i en Kommune i en Del af Skatteaaaret tager Ophold i en anden Kommune, hvor de bliver ansat til at svare et lavere Skattebidrag (Landliggere), forlænges uforandret. Bestemmelserne optoges første Gang i Dyrtidslovene og senere i Lov Nr. 478 af 10. September 1920 (se nærmere Aarvog for overordentlig Samling 1920 pag. 29).